

Texter ur den röda anteckningsboken (III)

På ett tåg jag aldrig tog

På ett tåg jag aldrig tog sitter en kvinna med genomskinlig kjol, genomskinlig blus och definitivt ingen makeup. Hon bläddrar i en pocketbok som handlar om att hitta ens sanna jag och inte falla för snubbar med röntgensyn. Jag kan inte påstå att jag är ledsen över att jag inte befinner mig på det tåget för det hade i sanningens namn aldrig fungerat ändå.

Lokföraren är en man med valrossmustasch. Han är 35 år, kommer från Knivsöder och älskar latte macchiato. Jag vet att om jag hade suttit på det tåget hade det slutat med att jag mördat honom. Och jag vet ingenting om hur man kör ett tåg. Förmodligen hade jag gjort bort mig rejält. Och trots att jag fortfarande älskar henne – vad nu det betyder – och vill att hon ska lära känna *hela mig* tror jag det hade blivit för mycket att hantera som det är nu.

På ett tåg jag aldrig tog sitter en kvinna som inte gråter. I hennes handväska rör sig mascaran hon kommer att lägga på senare i kväll oroligt. Hon läser en pocketbok som handlar om att släppa taget. På omslaget ler en man så att det nästan bländar. Hon vill slå ett hål genom hans nuna. Tåget saktar in. Stationsbyggnadens blinkande ljus tränger mödosamt fram genom mörkret. Hon går av, rör sig över perrongen, håller hårt i handväskan. I farten slänger hon boken i en papperskorg.

Jag vänder mig om när jag hör hennes klackar klappa över golvet. Hon har på sig en elegant ljusbrun sidenkjol och en blus av luftig vanilj som virvlar runt kroppen. Hon ler försiktigt. Avvaktande. På bordet framför mig står två kaffekoppar och en liten sockerskål i metall. Men i kväll dricker jag mitt kaffe svart, och ingen jävla latte macchiato. Det är ett löfte.

Hemligheter - en kort introduktion

Det säger sig själv att en hemlighet inte kan existera med mindre än att två personer vet om den. Annars är den ingen hemlighet. Det är också sant att varje ytterligare person som får ta del av den bidrar till dess försvagande, då den trivs allra bäst mellan just två personer. Två individer kan ge den exakt den mängd näring den behöver. Ord som växlas, viskas, glider av tungor ... allt detta är manna för en hemlighet. Den vrider sig som en mask i solsken, men det är mycket behagligt då den vet att den kan krypa in i mörkret igen när den vill. Men i det ögonblick en tredje individ invigs i hemligheten försvagas den, som om den blivit spetsad på en osynlig krok. Första kedjan läggs om den och för varje ytterligare person som tillkommer fjättras den ytterligare. Nu kan den inte längre gömma sig när den vill. Solvärmen, som en gång var så behaglig, kan i vilket ögonblick som helst intensifieras och förgöra hemligheten. Orden som tidigare så lätt gled i munhålor och av tungor torkar nu och blir hårda torra köttslamsor som ruttar i munnen. Hemligheten får sakta men säkert konkurrens av lögnen som har ett mycket hårt skal. Visserligen är lögnen lika känslig som hemligheten inuti, men det ligger i dess natur att den värjer sig med klor och hullingar för att den inte ska behöva blotta sig. Och medan lögnerna förökar sig och sprider ut sig dör hemligheten under vidriga former en tyst och ensam död. Den får mycket sällan en värdig begravning och när den senare återkallas i minnet har den redan förflyktigats till en tunn rök som mycket lätt skingras för vinden.

Drömfångare

Drömmen kommer till dig och är en hungrig gäst. Ser på med tallriksformade fuktiga ögon när du dukar bordet. Sitter med ett ben över det andra i din favoritfåtölj som knarrar när man rör sig i den. När du lägger fram de fina silverbesticken med purpurservetter vikta runtom känner du Drömmens ögon i nacken. Den är mycket hungrig.

Senare, när Drömmen ligger utslagen i din tresitsiga skinnsoffa, däst och uppsvälld av allt det goda du bjudit på, då är det din tur. På svaga ben rör du dig mot den. Du är tom och nästan utmärglad, men ändå lyckas du ta dig fram. En stund betraktar du Drömmen där den sover. Försöker att undvika obehaget i att tänka på vad en Dröm drömmer.

Raskt slår du metkroken genom Drömmens ögonlock. Det är svårt att få fäste, eftersom den är genomskinlig även i mörker. Men när du väl lyckats fäster du snabbt upp reven i taket så att ögonlocket hålls på plats och inte faller tillbaks igen. Sedan är det bara att sätta sig på stolen och luta dig framåt och se.

Vi är några som gråter under läktarna varje tisdag efter idrotten.

Ibland kör Gud runt bland människorna i en beige folkabubbla med tonade rutor och en dekal på stötfångaren som det står SAVE THE PLANET - KILL YOURSELF på. Man vet att det är Han eftersom trafikljusen alltid slår om till grönt när Han närmar sig.

Det var något speciellt med grannen. Kanske var det det faktum att det aldrig någonsin förekom någon skadegörelse på hans tomt. Kanske var det det att han alltid bar solglasögon, även på kvällarna. Och kanske var det det stela sättet på vilket hans fru alltid log. Hur hon alltid hade full koll på ungarna, som för övrigt

alltid var oklanderligt klädda och kammade och tystlåtna. Man kunde föreställa sig hur barnen låg i sina sängar om nätterna, raka och stela och livlösa. Den lilla flickan som en porslinsdocka i rosa sidenklänning, pojken vattenkammad och med täcket draget upp till hakan. För sin inre syn såg han föräldrarnas silhuetter i dörröppningen, hur de förändrades och drogs ut som mörk sirap i rummet.

Ett nödrop från en annan värld: Ur svalgets mörka tunnel rusar budskapet, virvlar runt i gommen, tilltar i styrka, skickas runt i munhålan, studsar på tungan. Men kärlet är för ungt och kan inte göra sig förstått. Någon stryker det över kinden, lyfter upp det. Budskapet smulas sönder inuti. Det enda som kommer ut är den ynkliga gråten, en melodi känd över alla världar.